

φάνως ὁ ἰθαγενὴς ζωγράφος, ὡς νὰ τὴν εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, εἶναι πωλημένη, ἐπειδὴ ἐγὼ τὴν ἐπλήρωσα προητέρα. Ἄλλ' ἐὰν ὁ Κύριος θέλει νὰ κάμη συμφωνίαν τινὰ περὶ αὐτῆς μετ' ἐμοῦ πρέπει νὰ διαπραγματευθῆ.

— Ὄχι, ὄχι, κύριε, εἶπεν ὁ πτωχὸς ζωγράφος, εἶναι ἰδιοκτησία μου· ὁ συντεχνίτης μου οὗτος μ' ἐδοθήσθη ὀλίγον χάριν φιλίας ἢ ζωγραφία ὅμως εἶναι νόμιμον κτῆμά μου, καὶ εἶμαι κύριος νὰ τὴν πωλήσω εἰς ὅντινα θέλω.

— Τί μοχθηρία! ἀνεβόησεν ὁ ξενοδόχος, ἀφοῦ ἡ ζωγραφία αὕτη ἐγένεν ἐπὶ τῆς σανίδος ἣτις περιέχει τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου, πῶς δύναται ν' ἀνήκῃ εἰς ἄλλον, παρὰ εἰς ἐμέ! Οὐδεὶς ἔχει τὸ παρामीκρὸν δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς.

— Θὰ σὲ ἐνάξω εἰς τὸ δικαστήριον, ἐφώνησεν ὁ μὴ ζωγραφήσας τὴν εἰκόνα.

— Δὲν ἀκούω τίποτε ἀπ' αὐτὰ, εἶπεν ἡσύχως ὁ ξενοδόχος.

Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς λογομαχίας ταύτης ἠκούσθη ἡ φωνὴ τρίτου τινός, ἣτις ἦν τοῦ γέροντος ζωγράφου ὅστις ἐπεμβὰς μεταξὺ αὐτῶν εἶπε.

— Κύριοι! νομίζω ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσω ἐγὼ περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης.

— Ἐχετε δίκαιον, Κύριε συνάδελφε, ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος. Λοιπὸν ἀντὶ νὰ φιλονεικώμεν ἔξω εἰς τὴν ὁδόν, ἃς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Κυρίου Μαρτζέν, καὶ ἐκεῖ διορθῶνται τὰ πάντα μετὰ δύο φιάλας ζύθου.

Εἰς τοῦτο συνήνεσαν ἅπαντες, ὅχι ὅμως καὶ κατὰ τ' ἄλλα, διότι καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡ φιλονεικία ἀνευῆθη μὲ περισσοτέραν ὀρμὴν. Οἱ ἐγχώριοι ἐφιλονείκουν περὶ τῆς εἰκόνης, ὁ Ἄγγλος ἐπανελάμβανε τὴν προσφορὰν τοῦ, τοῦ ν' ἀνταλλάξῃ τὴν εἰκόνα μετὰ χρυσόν.

— Ἄλλ' ἃς υποθέσωμεν ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὴν πωλήσω, εἶπεν ὁ ἀληθὴς ζωγράφος αὐτῆς.

— Ὁ! φίλτατέ μου κύριε! εἶπεν ὁ ξενοδόχος. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλετε στερηθεῖς ἓνα πτωχὸν καὶ τίμιον ἄνθρωπον, μόλις ζῶντα ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, τοῦ τυχεροῦ τούτου κέρδους. Μετὰ αὐτὴν τὴν ποσότητα θέλω δυνηθῆ νὰ προβλέψω ἀρκετάς φιάλας ζύθου καὶ οἶνου διὰ τὸ ξενοδοχεῖόν μου.

— Μὴ τὸν πιστεύετε, κύριε, ἐφώνησεν ὁ ζωγράφος, εἶναι χαμερπὴς φιλάργυρος, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς οἰκογενειάρχης, καὶ ὡς ζωγράφος ἐὰν ἦσθε, πρέπει νὰ βοηθήσητε ἓνα συνάδελφόν σας μᾶλλον ἢ αὐτόν. Μάλιστα σὰς ὑπόσχομαι νὰ μοιράσω μεθ' ὑμῶν τὰ χρήματα.

— Ψεῦδος, εἶπεν ὁ Μαρτσέν, αὐτὸς εἶναι τόσον ἄσωτος, ὥστε δὲν ἔχει οὔτε ὀβολὸν νὰ δώσῃ τῆς θυγατρὸς του προῖκα, διότι ὅσα κερδίζει τὰ ἐξοδεύει δι' ἑαυτόν.

— Μὴ τὸν ἀκούετε, κύριε, εἶπεν ὁ ζωγράφος· ἡ Λουίζα μου εἶναι ἀρραβωνισμένη μετὰ τινὰ τίμιον

καὶ νέον Γάλλον ζυουργόν, ὅστις ἂν καὶ ἤξεύρῃ ὅτι εἶναι πτωχὴ, σκοπεύει ὅμως νὰ τὴν νυμφευθῆ τὸν Σεπτέμβριον.

— Ὅταν ἦναι διὰ προῖκα, τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ξένος τεχνίτης. Εὐχαριστοῦμαι νὰ πωληθῆ ἡ ζωγραφία χάριν προικός. Εἰς δὲ τὴν ἐλευθεριότητα τοῦ Ἄγγλου φίλου μου ἀπόκειται νὰ προσδιορίσῃ τὴν τιμὴν.

— Προσέφερα ἤδη, ἀπεκρίθη ὁ Ἄγγλος, ἑκατὸν γινέας διὰ τὴν εἰκόνα ὅπως ἔχει. Εὐχαρίστως δίδω διακοσίας δι' αὐτὴν, ἐὰν ὁ ζωγράφος τὴν υπογράψῃ μετὰ δύο λέξεις.

— Ποίας λέξεις; ἐφώνησαν ὁμοφώνως οἱ περιεστῶτες.

Ὁ Ἄγγλος ἀπεκρίθη.

— «Pierre David.»

Οἱ περιεστῶτες ἔμειναν ἐκστατικοὶ ὑπὸ θαυμασμοῦ. Ὁ ζωγράφος ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ξένου, συνέσφιξε σπασμωδικῶς τὰς χεῖράς του, καὶ ἔπρεσε γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ μεγάλου τῆς Γαλλίας ζωγράφου.

— Συγγνώμη, κύριε, ἐφώνησε, συγχωρήσατε τὴν τολμηρὰν ἀμάθειάν μου.

Ὁ Δαβὶδ ἐγέλασεν ἐκ καρδίας καὶ λαβῶν τὴν χεῖρά του τὴν ἐπίεσε μετὰ ἀδελφικὴν ἀγάπην.

Ἀνακαλυφθέντος τοῦ ὀνόματος τοῦ ζωγράφου, διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ ἡ εἰδήσις εἰς τὸ χωρίον, καὶ πλῆθος ἄπειρον συνέβρευσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἤρχισαν νὰ πίνωσιν εἰς ὑγίαν τοῦ ἐνδόξου ζωγράφου. Ὁ καλὸς γέρον σταθεῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἀντέπιεν εἰς ὑγίαν ἅπαντων.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γενικῆς ταύτης εὐθυμίας ἡ θυγάτηρ τοῦ ζωγράφου, ἡ ὠραία Λουίζα ἐβρίφη τοὺς κομψοὺς βραχιονιάς της περὶ τὸν τράχηλον τοῦ εὐεργέτου της, ὁ δὲ μνηστήρ της, ἐξήγαγε νέφος ῥιμισμάτων ἐκ τοῦ ἱματίου τὸν ἐκ τῆς βίας μεθ' ἧς ἔσειε τὴν χεῖρα τοῦ γάλλου καλλιτέχνου.

Ταυτοχρόνως οἱ περιμενόμενοι φίλοι τοῦ ἐφθασαν. Ἦσαν δὲ ὁ Κύριος Λεσσὶ εἰς διειθυντῆς τοῦ θεάτρου καὶ ὁ μέγας Τάλμας.

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Δ. Ν. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐποικιακὸς ἀγὼν τοῦ 1854.

Πολλοὶ δάρνης κυνηγοὶ ἠθέλησαν νὰ καταβῶσιν εἰς τὴν ἐφετερινὴν παλαιστραν, ἀλλ' οἱ δικασταὶ εἰς πέντε μόνους ἐπέτρεψαν νὰ ἐπιφανῶσιν.

Ὁ ὄπλισμός ἦτο ποικίλος, ποιήσεις, ποιημάτιον, ὕμνος, ᾠδὴ, τραγωδία.

Τρία ἐκ τούτων ἐπηνέθησαν, κατεκρίθησαν, δύο δὲ ἦσαν ἀξιόμαχα εἰς τὴν πάλην, αἱ ἑβραϊαὶ Σχο-

λῆς καὶ ὁ Ἄπατρις, καὶ τὸ μὲν ἐκρίθη σχετικῶς ἀριστον, τὸ δὲ δευτερεῦον.

Ἀλλὰ τὸ πρωτεύσαν κατέλαβε τὸν τόπον τοῦ δευτερεύσαντος, καὶ ἰδοὺ πῶς.

Ἡ κακότητος δημοτικῆ γλῶσσα — ἥτις δὲν πρέπει νὰ λέγηται καθαρά, ὅσον καθαρῶς καὶ ἂν γραφῆ — μετεβίβασε τὸ βραβεῖον εἰς τὸ δευτερεῦον ποίημα, διότι τοῦτο ἦτο γεγραμμένον εἰς γλῶσσαν, τῶν Λογιῶν λεγομένην, τὴν μόνην, τὴν ἀποκλειστικῶς καθαράν.

Οἱ δικασταὶ ἐπομένως, ἐπαινοῦσι τὰς Ὑρας Σχολῆς καὶ βραβεύουσι τὸν Ἄπατριν.

Τοῦ πρώτου τὸ γραμματίον ἔφερε ἄπλοῦν τὸ ὄνομα, Ζαλοκώστας, τοῦ δὲ δευτέρου περιεῖχε πλὴν τοῦ ὀνόματος, Θ. Ὀρφανίδης, μικρὰν τινα παρατήρησιν, δι' ἣς ὁ βραβευθεὶς ἀφιέρωνε τὸ γέρας εἰς δύο ταξείδια του βοτανικά.

Οὕτως ἡ Μοῦσα ἐδόθησεν τὴν Φλόραν.

Νεανίας τις τοῦ συρμοῦ, καλλωπιστὴς καὶ κούφος καὶ κατὰ φαντασίαν φιλόσοφος, ὑπῆγεν ἡμέραν τινα εἰς τὸν οἶκον σεβασμίου τινὸς ἱερέως. — Πάτερ μου, τῷ εἶπε μὲ τὸ ὕφος ἐκεῖνο τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐμπιστοσύνης τὸ σὺνῆθες εἰς τοὺς κούφους, ἤξεύρω ὅτι εἰσθε ἀνὴρ παιδείας καὶ φρονήσεως καὶ διὰ τοῦτο εὐχαρίστῳ; ἦλθον νὰ συζητήσω μεθ' ὑμῶν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὀνομάζετε θρησκείαν σας. — Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς, σὰς ὁμολογῶ εὐκρινῶς ὅτι πάντοτε ἀπέφυγον τὰς τοιαύτας συζητήσεις. Λάβετε λοιπὸν τὴν καλοσύνην νὰ με ἀπαλλάξῃτε τοῦ νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν. — Τοῦλάχιστον ἀπήντησεν ὁ νεανίας, μάθετε ὅτι εἶμαι ἄθεος. Ταῦτα ἀκούσας, ὁ ἱερεὺς ἀνορθοῦται σιγὰ καὶ τὸν παρατηρεῖ ἐπὶ μικρὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. — Τί τόσον παράδοξον εὐρίσκεις λοιπὸν ἐν ἐμοί, πάτερ μου, καὶ μὲ θεωρεῖς οὕτω; — Πολλάκις, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, εἶχον ἀκούσει νὰ γίνηται λόγος περὶ τῆς ἀθεΐας, ἀλλ' ἠγνούουν μέχρι τοῦδε τὴν μορφήν αὐτοῦ τοῦ ζώου ἐπιβλή λοιπὸν μοὶ παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ τὸ γνωρίσω δρᾶττομαι αὐτῆς καὶ τὸ παρατηρῶ.

Πορθμεὺς τις ἐδέχθη εἰς τὴν λέμβον του νέουσι τινὰς οἴτινες εἶχον πάντες λάβει ὀνόματα ζώων, ὡς λέων τίγρις, κύων, πάνθηρ, κτλ. Ὅτε ὁ πορθμεὺς ἤκουσεν αὐτοὺς καλοῦντας ἀλλήλους διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων, διεββᾶγεν εἰς γέλωτα ἄσβεστον. Οἱ νέοι τὸν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν. — Γελῶ ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, βλέπων διὰ μιᾶς τὴν λέμβον μου μεταβληθεῖσαν εἰς κιβωτὸν τοῦ Νῶε, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνήχθησαν παντὸς εἴδους ζῶα.

Πρόσθεσις πόλεως τινος ἦλθον νὰ ἀναγγεῖλωσιν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βεσπεσιανὸν — φρόνιμον μὲν ἡγεμόνα ἀλλὰ λίαν φιλοχρήματον — ὅτι ἡ πόλις αὐτῶν, κοινῇ ψήφῳ ἐπεψηφίστατο δαπάνην ἐνὸς ἑκατομμυρίου σιστερτίων (130 χιλιάδας δραχμᾶς περίπου) πρὸς ἀνέγερσιν κολοσσισταίου

αὐτοῦ ἀνδριάντος. Ὁ Βεσπεσιανὸς τείνας τότε ἀνοικτὴν τὴν χεῖρα. — Θίσατε ἄνευ ἀναβολῆς, εἶπε, τὸν ἀνδριάντα ἰδοὺ ἡ βᾶσις ἐτοίμη.

Ὁ Πρύτανις τῆς ἀκαδημίας τῶν Περικίων ἥτις ἐτιμήθη ὀνομασθεῖσα ἢ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως, εἶχεν ἐν τῇ ιδιότητι ταύτῃ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν βασιλικὴν αἴθουσαν ἀνοιγομένων καὶ τῶν δύο φύλλων τῆς θύρας. Ἦτο δὲ συνήθεια ὁ πρύτανις νὰ ἀπέρχεται εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἡμέραν τῆς Ἰπαπαντῆς ὅπως προσφέρῃ λαμπάδα εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Πρύτανις τῆς ἀκαδημίας ἦν τότε ὁ Φουρνῶ πολύσαρκος καὶ προγαστρῶ ἀνὴρ Ἐλθούσης τῆς ἐροτασίμου ἐκεῖνης ἡμέρας παρουσιάζεται, κατὰ τὴν συνήθειαν, εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἀλλ' ὁ θυρωρὸς δὲν τοῦ ἀνοίγει εἰμὴ τὸ ἐν φύλλον τῆς θύρας. Ὁ Πρύτανις δὲν ταράσσεται διὰ τὴν ἀμάθειαν ἢ τὴν αὐθάδειαν τοῦ θυρωροῦ, ἀλλὰ ἴσταται ἐξῶ ἀκίνητος ὡς ἀνδριάς. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀναγγεληθῆ μὲν, δὲν εἰσέρχεται δὲ, ὁ θυρωρὸς τὸν ἐρωτᾷ ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως τὸ αἴτιον. Κάμε τὴν παρατήρησιν εἰς τὸν βασιλέα, εἶπεν ὁ πρύτανις, ὅτι ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ του εἶναι ἐγκυος καὶ δὲν δύναται ἐπομένως νὰ εἰσέλθῃ διὰ θύρας ἡμιανεωγμένης. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΙΕ', διέταξε τότε νὰ ἀνοιχθῶσι καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας, ἐδέχθη εὐμενῶς τὰς προσήσεις τῆς πρωτότοκου θυγατρὸς, ἣν ἡ σύγκλητος τῶν καθηγῆτων πύχαρίστησεν ἐπιστρέψασαν, ὅτι διετήρησε τὸ προνομίον των μετὰ τῆς ἐτοιμότητος πνεύματος.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Μὴ τρομάζετε, δὲν ζητοῦμεν συνδρομάς ἀναγγέλλομεν ἀπλῶς ὅτι εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κυρίου Βλαστοῦ εὐρίσκεται τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς Κληρονομίας, ποιήσεως περιοδικῆς, περιέχον τὸ Σπαθὶ καὶ τὴν Κορώναν καὶ τιμώμενον λεπτῶν τεσσαράκοντα.

Ἐκδίδεται, οὐχὶ ἅπαξ ἢ δις τοῦ μηνός, ἀλλ' ὅταν θέλῃ ὁ ἐκδότης.

Εἰς τὸ αὐτὸ βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ αἱ Ὑραι Σχολῆς, ποιήσεις πρωτεύσασα εἰς τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα. Τιμῶνται ἐπίσης 40 λεπτά.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἄνδρέας Χενιέρος, συνέχεια. — Ἡ Βαθίλδη, διήγημα. — Ποίησις, ὁ Φῶτος καὶ ἡ Φρόσω. — Ἡθικαὶ Μελέται περὶ γυναικός. — Ἡ Ἐλσονῶρα τοῦ Βούργερ. — Ἡ Μοσχομάγχα. — Ἡ Ζωγραφία τοῦ Κυανοῦν χρώμα, διήγημα. — Ποικίλα, ὁ Ποιητικὸς ἀγὼν τοῦ 1854. — Ἀνέκδοτα. — Ἀγγελία.

Εἰκονογρ. — Ἡ Ἐλσονῶρα. — Ἡ Μοσχομάγχα. Παράρτημα. — Ὁ Ἰποκόμης τῆς Βραζελόννης.